GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

El petit és més bonic, també econòmicament.

Opinió | 17/10/2008 | 14:10

la força individual d'allò que és petit es igualment més reduïda en relació a les forces de recuperació econòmica.

Si es té present l'actual crisi financera que desemboca indefectiblement en la crisi econòmica, i que des de sempre l'obssessió de la societat moderna és el creixement econòmic, en el vocabulari condemnatori actual hi ha poques paraules que siguin tan concloents com la paraula "antieconòmic", tal i com va dir ja fa anys l'economista britànic E.F Schumacher. Quan els nostres sociòlegs diuen que som un país en estat de perplexitat, em ve al cap una fantàstica obra filosòfica de l'any 1977 d'aquest autor i investigador econòmic, a la qual va titular A Guide for the Perplexed i on intentava donar les pautes per les quals, en general, no acabem de comprendre el món. Hi ha però un altre gran llibre que aquest mateix autor ja va escriure l'any 1973, i que es diu Small is Beautiful, i del qual en destaco el subtítol “Economia com si la gent importés”. Qualsevol cosa que es reveli com a un impediment al creixement econòmic és quelcom vergonyós i si la gent s'aferra a ella és qualificada, alhora, d'estúpida. Ara bé, segons ens ha mostrat el propi Schumacher, davant les polítiques cada cop més intenses de concentració empresarial i elevada tecnificació, cal pensar en estratègies de petita escala, molt menys propenses a causar danys al medi empresarial i econòmic. I això per un component manifest: la força individual d'allò que és petit es igualment més reduïda en relació a les forces de recuperació econòmica. Els casos presentats per aquest autor es refereixen essencialment a països en estat d'emergència econòmica (o que ho estaven en el moment de les seves conclusions), bàsicament pertanyents al primer món. Però el seu plantejament va més enllà: les escales petites no només són possibles sinó molt més adients tant als països industrialitzats com als que es troben en vies de desenvolupament. El tema específic de les dimensions de les unitats productives seria objecte d'una altra reflexió, que exigiria un espai major que el d'aquest modest article periodístic. El que m'interessa ressaltar és que les propostes de Schumacher trenquen, sempre des de bases empíriques i multitud d'exemples concrets, amb les pautes de l'economia a l'ús. I, alhora, projecten criteris sòlids que enriqueixen la sostenibilitat econòmica. I ara potser seria un bon moment de repassar les seves tesis, perquè de fet i ben mirat són del tot viables pensant en la recuperació financera i /o econòmica dels principals països més afectats, que pertanyen a al UE o que són els mateixos EUA.

Tornant al que abordavem al principi, aquest en el qual vivim potser és un país de perplexos de totes a totes, més en un moment en què l’economia trontolla perquè s’ha oblidat de la gent. Sembla com si Schumacher s’hagués anticipat a la situació actual. O potser és que la nostra situació no és tan anòmala com l'entorn mediàtic i d'interessos polítics i empresarials ens volen donar a entendre, cosa que també podria ser probable.

El reputat economista britànic criticava la disciplina científica dels països més desenvolupats perquè es basava, segons ell, en nocions errònies, com ara que el creixement sempre és bo o que allò més gros és necessàriament millor. La seva idea econòmica bàsica era que s’havia d’obtenir la màxima quantitat de benestar –en un sentit no només material del concepte– amb la mínima quantitat de consum. Com aconseguir-ho? Apreciant adequadament i simultània les necessitats humanes, les limitacions efectives i els usos apropiats de la tecnologia. Ni les necessitats poden ser insaciables, ni les limitacions poden ser depassades, ni les tecnologies poden servir a qualsevol propòsit.

Aquest d'Schumacher no sembla un programa d'utopia. De fet, ja ens adonem que les crisis actuals són filles de la desmesura d'ambicions i del descontrol de mitjans. Per això, caldria retornar al seu lloc preeminent una economia productiva basada en la satisfacció de les necessitats humanes i l'orgull de proveir béns i serveis amb qualitat i utilitat. De tota manera, de moment i a jutjar per les evidències, i malgrat els intents de reparació d'estats i governs diversos a la UE i als EUA, no sembla que anem per aquest camí. Encara hi ha massa gent que admira, ara secretament tot sigui dit, aquells que han sabut fer-se rics amb jocs malabars, fent creure que hi havia guanys i profits allà on no n'hi havia, i on molts innocents en la seva pròpia ignorància n'han sortit escaldats.

Per això, també és oportuna, segons el meu punt de vista, una reflexió de Schumacher que cito textualment: "Cap sistema o maquinària o doctrina econòmica no s'aguanta per ell mateix: està invariablement construït sobre uns fonaments metafísics, és a dir, sobre la visió humana de la vida, del seu significat i del seu propòsit. Quan l'economia es fa religió, hi ha l'adoració idòlatra de les possessions materials, del consum i del pretès nivell de vida i la fatídica propensió a complaure's en el fet que els luxes dels nostres pares hagin esdevingut necessitats per a nosaltres".

Estic absolutament d'acord amb aquests paràmetres exposats per Schumacher, i per això m'aturo a reflexionar que potser caldria que especuléssim, tots plegats, una mica més en els fonaments metafísics que sustenten la nostra economia, si és que de tot aquest despropòsit col·lectiu no en volem sortir encara més fotuts i perjudicats en tots els aspectes. Només és un suggeriment que potser no em toca a mi de fer-lo, però que tal vegada pot servir a qui correspongui i que ho llegeixi, perquè als diaris també s'hi escriuen coses vàlides i assenyades de tant en tant.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/9476-el-petit-es-mes-bonic-tambe-economicament.htm